

CERINȚELE PRIVIND ÎNTOCMIREA REZUMATULUI

TITLUL (se culege cu majuscule, în română cu dublare în engleză și invers)

Prenumele și NUMELE autorilor (complet), instituția (afilierea de bază), ORCID-ul e-mail-ului și autorilor.

Articolul va cuprinde nu mai mult de 2500 de semne (3 pagini complete cu bibliografie inclusă), utilizând editorul Word, formatul A4, caractere 12, la 1,5 interval cu alineatul din 5 semne. Se păstrează câmp liber: din stânga, din partea de sus și de jos – câte 25 mm, din dreapta – 15 mm.

În text trebuie să fie indicat scopul, obiectivele, metodele utilizate și concluziile la care a ajuns autorul în urma analizei problemei expuse la conferință.

Figurile, fotografiile și tabelele se plasează nemijlocit după referința respectivă în text.

Sub figură sau imagine se indică numărul de ordine și legenda respectivă.

Tabelele se numerotează și trebuie să fie însoțite de titlu.

Referințe:

În text referințele se numerotează prin cifre încadrate în paranteze pătrate (de exemplu: [1, p. 53], [5-8]) și se prezintă la sfârșitul articolului într-o listă aparte în succesiune numerică, conform ordinii citărilor în text. Sursele bibliografice se prezintă după modelul următor:

1. ROJCO, A. at al. *Prestațiile sociale și impactul lor asupra reducerii sărăciei în Republica Moldova*. Chișinău: IEFS, 2011. 156 p. ISBN 978-9975-4295-4-2
2. BULGARU, V. Evaluarea curentă a stocurilor. În: *Agricultura Moldovei*. 2006, nr. 7/8, pp. 6-8. ISSN 1857-2103
3. BOTNARENCO, T. Sistem computerizat pentru investigarea și dezvoltarea rapidității reacției motrice de start la înotători. În: *Sportul olimpic și sportul pentru toți: materialele congr. șt. intern.*, 12-15 sept. 2011. Chișinău: USEFS, 2011, vol.1, pp.196-198.
4. ЧИМПОЕШ, Д., ШУЛЬЦЕ, Э. *Экономическое состояние сельскохозяйственных предприятий Республики Молдова*. 2006. [Accesat 27.12.2011] Disponibil: <http://www.iamo.de/fleadmin/institute/pub/dp91.pdf> /
5. KARSTEN K. *Influența instituțiilor statale asupra sistemelor de ocrotire a sănătății* / Auto-referat al tezei de doctor în științe politice, Chișinău, 1998.

Atenție!

În mesajul expedit, autorul va indica atelierul la care intenționează să participe.

Fiecare autor va primi un mesaj de confirmare / infirmare a acceptării articolului pentru publicare în Culegerea Conferinței. Articolul trebuie să fie întocmit conform normelor ortografice și stilistice în vigoare, cu păstrarea semnelor diacritice corespunzătoare. Lucrările care nu vor corespunde cerințelor, nu vor fi acceptate pentru publicare.

TERMENUL LIMITĂ DE PREZENTARE A MATERIALELOR – 1 septembrie 2022

MODALITĂȚI DE EXERCITARE ÎN ROMÂNIA A CONTROLULUI DE LEGALITATE ASUPRA ACTELOR ADMINISTRATIVE LOCALE

WAYS TO EXERCISE LEGALITY CONTROL IN ROMANIA ON LOCAL ADMINISTRATIVE ACTS

Prenumele NUMELE, ORCID ID: 0000-0003-0618-5360

Universitatea de Stat din Moldova

	e-mail:
--	---------

De-a lungul istoriei, buna-credință, indiferent de natura și formele sale de manifestare, a câștigat teren în diverse domenii dar și în toate ramurile de drept, importanța acesteia fiind de necontestat. Drept dovadă a importanței majore pe care o prezintă în dreptul civil este, cu precădere, atenția sporită a legiuitorului față de buna-credință; or noile contururi legislative aduse Codului civil modernizat în materie de bună-credință vorbesc de la sine. Astfel, reintitulând art.1 din Codul civil al Republicii Moldova din „Bazele legislației civile” în „Principiile legislației civile”, legiuitorul îl completează, de rând cu alte principii, cu cel al bunei-credințe, după cum urmează: „Legislația civilă este întemeiată pe recunoașterea egalității participanților la raporturile reglementate de ea, protecția vieții intime, private și de familie, recunoașterea inviolabilității proprietății, a libertății contractuale, protecția bunei-credințe, protecția consumatorului, recunoașterea inadmisibilității imixtiunii în afacerile private, necesității de realizare liberă a drepturilor civile, de garantare a restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată și de apărare a lor de către organele de jurisdicție competente”; respectiv, ridică principiul bunei-credințe la rang de principiu fundamental. Cu toate acestea, Codul civil al Republicii Moldova în redacția anterioară reglementa instanța de bună-credință prin art.9 (articol care își păstrează conținutul în actualul art.10): „Persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară”, deci existența principiului bunei-credințe era recunoscută și până la modernizare. Mai mult ca atât, ea putea fi desprinsă și din Codul civil în redacția din 1964, în cuprinsul căruia cu toate că nu existau norme care să stabilească expres că buna-credință ar fi principiu fundamental, spiritul bunei-credințe guverna esența construcției și logica normelor legale. Însă, prin toate modificările operate, legiuitorul a oferit alte dimensiuni bunei-credințe, prin accentuarea importanței sale, prin definirea acesteia, prin conturarea condițiilor sale de aplicare în cadrul diverselor instituții de drept civil, diminuând efortul probant și argumentativ – toate cu scopul de a exclude aplicarea improprie a acesteia. Desigur, aceste modificări nu prezintă turnuri conceptuale, ci doar de concretizare; or, conceptul de bună-credință rămâne să prezinte aceleași caracteristici. Astfel, deși nimeni nu neagă faptul că bunei-credințe i s-a oferit, într-o oarecare măsură, un tratament corespunzător pentru un principiu fundamental, bucurându-se de o reglementare destul de largă, aceasta însă s-a dovedit a fi insuficientă pentru contextul jurisprudențial. Or, în ce privește aplicarea acestor reglementări, au

existat numeroase atentări cu efect de disprețuire, în lipsă de reglementări exprese care să-l statueze ca principiu fundamental, fie, dimpotrivă, prin apelul în exces către acesta, în lipsă de alte argumente forte și probe – extreme destul de periculoase, de altfel. Și deși practic pentru fiecare caz în parte lucrurile nu păreau atât de grave, privite sistematizat aceste aspecte prezentau un impact negativ asupra raporturilor juridice civile și practicii judiciare în ansamblu. Fiecare proiect de modificare își propune să excludă tot ce provoacă contradicții și neclarități în urma aplicării normelor existente și să includă reglementări care să acopere lacunele – obiective ce au fost atinse în mod special prin modificările aduse Codului civil al Republicii Moldova prin Legea de modernizare a Codului civil. Prin aceste modificări legiuitorul și-a propus să atragă atenția subiecților de drept civil asupra importanței pe care o are principiul bunei-credințe în cadrul relațiilor civile și asupra necesității iminente de respectare a acestuia. Doar un comportament în limitele bunei-credințe al subiecților de drept civil poate să asigure o realizare eficientă a drepturilor acestora. În Codul civil în redacția anterioară, definirea bunei-credințe era pusă pe seama doctrinei, iar aplicarea normelor în materie de bună-credință în lipsa unei definiții legale avea la bază interpretările doctrinare. Vechea reglementare dată bunei-credințe prezenta greutate în determinarea comportamentului de bună-credință, în cântărirea gradului de sinceritate, de convingere, de credință, de legalitate cu care cineva afirmă că a acționat sau că acționează aflându-se într-o astfel de stare. Era dificil de stabilit care este „unitatea de măsură” cu ajutorul căreia trebuie de decis dacă s-a acționat cu bună-credință, de stabilit care sunt pilonii acestei stări de fapt. Buna-credință se manifestă ca o instituție care presupune o serie de atribute fără de care existența sa ar fi de neconceput [1, p.5]. Și atunci, care sunt acestea atribute? Astăzi legiuitorul prevede expres elementele ce caracterizează un subiect de bună-credință, precum: corectitudine, onestitate, deschidere și luarea în cont a interese- DREPT 5 lor celeilalte părți la raportul juridic. Codul civil al Republicii Moldova modernizat stabilește, deci, criteriile de apreciere a bunei-credințe, definind-o. Pornind de la formularea cuprinsă în art.1.-1:103 din Proiectul Cadrului comun de Referință (DCFR) [2], legiuitorul definește buna-credință, la art.11 alin.(1), astfel: „Buna-credință este un standard de conduită al unei părți, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere și luarea în cont a intereselor celeilalte părți la raportul juridic”. Astfel, prin aceste modificări au fost soluționate o serie de probleme în materie de aplicare a bunei-credințe în ce privește determinarea faptului care persoană este de bună-credință, probleme care aveau și un impact enorm asupra practicii judiciare. Și cu toate că acest studiu este centrat pe aplicații ale bunei-credințe drepturilor reale, referindu-ne la impactul modificărilor avem în vedere și pe cele din cadrul dreptului obligațional. Doctrinarul Sergiu Băieșu menționează: „, Deși, în cea mai mare parte, termenul „bună-credință” este utilizat în Cartea a doua, dedicată drepturilor reale, totuși, comparativ cu modificările de până la 01 martie 2019, întâlnim „insistent” acest termen și în Cartea a treia dedicată obligațiilor” [3]. În materia drepturilor reale, implicarea instituției bunei-credințe poate să fie semnalată pe două paliere: cel al dobândirii acestora și cel al efectelor juridice pe care le presupune exercițiul atributelor lor [1, p.20]. Dreptul de proprietate este definit [4, p.51] ca un drept subiectiv

ce conferă titularului exercitarea în putere proprie și în interes propriu a atributelor de posesiune, folosință și dispoziție asupra bunurilor sale în limitele stabilite de lege, care poate fi dobândit prin unul dintre modurile prevăzute la art.509 Cod civil, cum ar fi ocupațiune, act juridic, succesiune, accesiune, uzucapiune, precum și prin hotărâre judecătorească atunci când aceasta este translativă de proprietate ca efect al dobândirii cu bună-credință.

Referințe:

1. COTEA, F.S. Buna-credință. Implicații privind dreptul de proprietate. București: Hamangiu, 2007.

2. Principles, Definitions and Model Rules of European Private Law Draft Common Frame of Reference (DCFR).

3. BĂIEȘU, S. Buna-credință. Principiu fundamental al dreptului civil Disponibil: <https://juridicemoldova.md/5808/buna-credinta-in-drept-civil.html> [Accesat: 22.04.2021]

4. BAIEȘ, S., VOLCINSCHI, V., BĂIEȘU, A., CEBOTARI, V., CREȚU, I. Drept civil. Drepturi reale. Teoria generală a obligațiilor. Vol.II. Chișinău: ÎS „Tipografia Centrală”, 2005.

Articol elaborat în cadrul proiectului „”, Cifrul